

toți puși pe pozne. Ea le dăruia copiilor o iubire mucalită, îi învăța glumind cu har să trăiască văzând hazul întâmplărilor și, din când în când, și partea mai grea a vieților. Cartea aceasta se impune, ea ar rotunji viața culegătoarei, editoarei și cercetătoarei, aducând-o în postura de povestitoare care nu e cunoscută decât de puțini, și sunt sigură că i-ar bucura pe mulți.

*

Publicarea volumului de față a fost în centrul preocupărilor Ligiei Bârgu-Georgescu multă vreme. Textul tezei s-a dovedit însă de negăsit ani în șir. Datorăm doamnei Mina-Maria Rusu, inspector general la Ministerul Educației și Cercetării, și doamnelor prof. univ. Elena Tîrțiman, de la Universitatea București, fost director general al Bibliotecii Naționale a României, și Claudia Lungu, șefa Biroului de referințe bibliografice la Biblioteca Națională a României, regăsirea în timp record a lucrării, și domnului conf. univ. Ioan Dănilă, de la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, decizia de a o publica. Către fiecare dintre cei numiți se îndreaptă în acest moment recunoștința mea și a viitorilor cititori.

Sanda Golopenția-Eretescu

Prof. Em. Brown University Providence,
RI 02912
USA
26 iulie 2020

Teologia universitară

Liliana Aron-Ene, *Oameni și locuri din Argeș, Pitești, Tiparg*, 2016

E la îndemână motivul pentru care această categorie a învățământului superior e mai puțin vizibilă: slujitorii ei sunt și sacerdoți, calitate ce le impune o anume discreție și când se vorbește despre opera lor științifică. (O simplă lectură a titlurilor atribuite acestei grupări de cadre didactice conduce la topica specifică: mai întâi cineva este preot și apoi deține o ocupație laică. De foarte puține ori am sesizat intenția de inversare a ordinii: prof. univ. dr. pr. X Y, în loc de pr. prof. univ. dr. X Y. În cartea pe care o prezentăm aici sunt notații diferite: unui preot de mir i se spune „Părintele prof. univ. dr. Dănuț Manu”, spre deosebire de „Pr. prof. univ. dr. Dumitru Radu”. Am renunțat la majuscula folosită nemotivat pentru „prof.”) Alta este situația în cazul profesoarelor.

Liliana Aron-Ene este lect. univ. dr. la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Sfânta Muceniță Filoteia” a Universității din Pitești, doctor în teologie (2006) cu o teză care combină știința de bază cu folcloristica: „Conceptul ortodox de comuniune în creația populară românească. Implicații morale” (coordonator științific, pr. prof. univ. dr. Dumitru Radu). A publicat-o cinci ani mai târziu, în două volume: „Conceptul ortodox de comuniune”, respectiv „Comuniunea, în creația populară românească. Implicații morale”. Anterior, a fost prezentă în literatura de specialitate

cu o lucrare de sinteză spirituală: „Istorie și cultură teologică” (2008, Iași, Casa Editorială *Demiurg plus*). La zece ani de la obținerea doctoratului, ne propune o suită de portrete ale oamenilor de seamă care i-au îmbogățit viața profesională și spirituală, de la prestigioase fețe bisericești („Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Calinic” al Argeșului și Muscelului; un număr pe 2020 din Revista de Cultură „Argeș” îi dedică meritate pagini, la 75 de ani), la slujitorii amvonului și ai catedrei universitare: pr. prof. univ. dr. Dumitru Radu („unul dintre teologii de referință ai ortodoxiei românești”), pr. prof. univ. dr. Ion Popescu (șeful Catedrei de teologie, cu două doctorate: în teologie și filozofie), părintele (imposibil de abreviat; eventual, p.) prof. univ. dr. Dănuț Manu, titularul cursului de istoria religiilor, „un prieten devotat și un adversar redutabil și abil”; i-a condus lucrarea de licență cu tema „Nemurirea sufletului, în religiile lumii”). Dintre laici, sunt portretizați acad. Gheorghe Vlăduțescu, profesorul de istoria bisericii universale, cu un episod insolit din biografia sa (reprezentase autoritatea de stat în 1990, pentru a negocia cu minierii, de la care ajunsesse la el un decalog; a reținut prima dintre cerințele lor: să se ridice o bisericuță de lemn la fiecare intrare în mină, „pentru că noi știm când intrăm, dar nu și când ori dacă ieșim”), prof. univ. dr. Ștefan Găitănaru (lingvistul Teologiei piteștene, cel care „a salvat câte o bibliotecă întreagă de la risipirea cărților în alte spații particulare”), acad. Sabina Ispas, de la Institutul de Etnologie și Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române (referent al tezei de doctorat și prețuitor a ceea ce găsisse acolo: variante din colindul Răstignirii lui Iisus, legendele Maicii Domnului, motivul „cearta florilor” și altele), prof. univ. dr. Ion Popescu-Sireteanu (cercetător de marcă al istoriei limbii române, dar și autor de „pagini memorabile, de o frumusețe și o sensibilitate rare, în zilele noastre”) etc. Se adaugă medalioanele dedicate profesorului de istorie Nicolae Trăznea, celui de chitară Gheorghe Piele, poetului-țăran Ion Ene-Fripea, monahiei Mina (Jenica Ene), preotului Constantin Gălușcă și prezbiterii Eleonora Gălușcă, profesoarei de română Cristina Ciobotaru (de la care au învățat toți elevii, în anii de liceu, să recite cu intonație; azi nici măcar lectura textelor literare nu se face în chip logic – a se vedea prestația profesorilor de la *Teșcoala* TVR-ului) ș.a.

Pare de necrezut ca în mai puțin de 120 de pagini (format A 5) să poată încăpea atâta lume. Harul este al autoarei (ca și Olguța Caia, din Târgu-Neamțului, o altă pricepută povestitoare, este cîmotic din familia lui Ion Creangă). Sfatul nostru este să dea egală însemnătate lucrărilor profesionale și celor literare.

Ioan Dănilă

Adrian Jicu, *Baricada de hârtie. Cronici, recenzii și alte anacronisme*, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2020, 308 p.

Cartea *Baricada de hârtie. Cronici, recenzii și alte anacronisme* pe care a publicat-o criticul Adrian Jicu la Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, în anul 2020, reunește recenzii, cronici și profiluri literare apărute în cea mai mare parte în revista *Ateneu* în intervalul 2015-2019.